

която тя прекалено тежко бѣ наказана. И тая прекаленостъ ето вече отъ нѣколко дни дълбоко го смущаваше. И колкото повече известия за кърви и пепелища идѣха отъ Тракия, толкова повече и изгледътъ за една катастрофа на Турция му се виждаше по-неизбѣженъ и по-близъкъ.

Тая мисль не го съдържаше на едно мѣсто. Въ кжщата не го свѣрташе, а и на кйошка отъ нѣколко време не му се стоеше. Сега улицата, която води за Разлога и Доспатъ, не е вече тъй оживена съ пжтници отъ тия мѣста. Мъртва и пуста е сега.

Той помисли за Куманичъ. Едно отиване съ коня до чифлика си можеше да го разсѣе и освежи. Оставаше му да заповѣда на сеизина (коняръ) да оседлае конетѣ и да тръгнатъ.

Случи се, обаче, друго нѣщо.

Отгоре по улицата се зачу детска глѣчка, всрѣдъ която се слушаше и конски топотъ по неравния калдѣръмъ.

Тевфикъ-бей се обърна на тамъ.

Най-напредъ въ завоя на улицата се зададоха група турчета, а следъ тѣхъ се появи възседналъ на алестъ, съ бѣло чело жребецъ, прочутиятъ пехливанъ Латифаа, 50-годишенъ, нисъкъ, набитъ главорѣзъ, съ голѣма чалма, съ руси засукани мустаци. Отпуснатитѣ ржкави на червения джепкенъ се размахваха отъ съдържания раванъ на жребца. Въ грамадния кафянъ силяхъ стѣрчеха сребърнитѣ глави на два пицова, жълта колакия дрѣжка на ятаганъ и харбия съ сребърна дрѣжка. Около пояса му бѣха чифтъ голѣми и чифтъ малки сребърни паласки.

Съ лѣвата ржка дѣржеше пушката изправена, а съ дѣсната — юздата на коня.